

Afscheid van het kleine

Mumford & Sons
Babel
(Coop Music/V2)
pop
★★★★☆

Mumford & Sons had veel eerder een opvolger voor zijn succesvolle debuut, *Sigh no more* uit 2009, zullen maken, maar werd opgehouden omdat Amerika geen genoeg van ze kreeg. De band toerde er lang en verkocht er een belangrijk deel van de vijf miljoen albums die tot op heden over de toonbank gingen. Na Adele is Mumford & Sons de belangrijkste boei waaraan de Britse muziekindustrie zich vastklampt.

Die populariteit in de VS zou voor de hand liggen, daar de vier Britten zich bedienen van een goeddeels oer-Amerikaans idioom: traditionele country, bluegrass. Desondanks is het enorme succes opmerkelijk, omdat de veelal virtuoze muzikanten van eigen bodem die zich in die genres bekwamen, er nauwelijks aan de

Maar achter dat pastorale getokkel gaat meer dan voorheen een tamelijk bombastische rockband schuil die voortdurend gedragen en klagelijk klinkt, maar nooit echt weet te ontroeren. Drums en elektrische gitaar (Judas!) doen op *Babel* voorzichtig hun intrede en listig verstopte synthpartijen moeten de akoestische sound meer substantie geven.

Dat is op zichzelf geen misdaad, een plaat opnemen is nu eenmaal iets anders dan een avondje musiceren rond het kampvuur, maar in dit geval lijkt Mumford geen middel te hebben ge-

schuwd om een zo meeslepend mogelijk album te maken.

De band stuwt, een ballad als het slotnummer *Where are you now* daar gelaten, voortdurend golven van geluid op die steeds op dezelfde wijze in crescendo eindigen. Veel van de vijftien liedjes zijn vanwege die eenvoudige dynamiek dan ook nauwelijks van elkaar te onderscheiden, zeker niet bij de eerste paar luisterbeurten.

Hoewel folk, country en bluegrass bij uitstek genres zijn die zich lenen voor het kleine en het persoonlijke, zoekt Mumford & Sons het op *Babel*

juist in het grote gebaar, waardoor de band op momenten als de hillbilly Coldplay klinkt, of, erger nog, als de bluegrass Kings of Leon. Dat komt niet helemaal uit de lucht vallen (*Thistle & weeds* op het debuut klonk ook al alsof Chris Martin elk moment jodelend uit de coulissen te voorschijn kon komen), maar op *Babel* lijkt de band definitief voor die richting te kiezen. Dat gaat ten koste van subtiliteit en resulteert in een plaat die het hart niet kan beroeren.

JERRY GOOSSENS

Mandoline en banjo bepalen

Buffi Duberman

Als Buffi Duberman (44), lerares Engels voor rocksterren, naar een onbewoond eiland wordt verbannen, neemt ze de volgende vijf platen mee:

1. Simon & Garfunkel
Bookends

"Ik ben geboren in 1968 in de joodse wijk van Brooklyn, New York. Daar komen ook Barbara Streisand, Neil Diamond en Simon & Garfunkel vandaan. Mijn moeder ging naar school met Barbara Streisand. Mijn vader draaide *Bookends* elke zondag grijs en ik zat daar dan naar te luisteren. Dat waren mooie zondagen."

2. David Bowie
Hunky Dory

"Dit is de soundtrack van mijn tienerjaren. Ik was het buitenbeentje, maar ik had er vrede mee. In *Changes* zingt Bowie: *turn and face the strain*. Oftewel: omarm het onbekende. Bowie was enorm eigennuttig en hij gaf me de sleutel om dingen te doen qua creativiteit die niet mochten."

het klankbeeld

bak komen. Op *Babel*, het tweede album van songschrijver Marcus Mumford en zijn mannen, wordt dat raadsel nummer voor nummer opgelost.

Op het eerste gehoor is Mumford & Sons nog altijd even roots-georiënteerd als drie jaar geleden: traditionele instrumenten als banjo en mandoline bepalen onveranderd het klankbeeld en op liedjes als *Reminder* maakt de groep nadrukkelijk een buiging naar de Bob Dylan van vóór de elektrische gitaar. Net als op *Sigh no more* trekken de Mumfords regelmatig een blik weemoedige *blowmuziek* open, alsof het Leger de Heils-orkestje in de studio alvast heeft gerepeteerd voor Kerst.

Mumford & Sons: Ben Lovett, Winston Marshall, Ted Dwane en Marcus Mumford (vlnr).

FOTO MARK HUMPHREY/AP

Benny Sings viert tiende verjaardag

Benny Sings
The best of Benny Sings
(Dox)
pop
★★★★☆

Haha, die foto midden in het hoesboekje van *The best of Benny Sings*. We zien Tim van Berkestijn alias Benny Sings ontspannen onderuit liggen, een poedel in zijn armen. Fijn beeldrijm: hondje en artiest hebben precies eenzelfde krullenbol. Zo ga je niet op de foto als je jezelf heel serieus neemt.

Zo'n luchtige, beetje maffe presentatie past bij Benny Sings (ook best een raar pseudoniem toch?), maar doet tegelijkertijd niet helemaal recht aan Berkestijns talent. Achter de grappenmaker gaat één van de creatiefste popmuzikanten van Ne-

derland schuil. Hij is de huisproducer van Dox Records en als zodanig deels verantwoordelijk voor het succes van artiesten als Wouter Hamel en Giovanca. Als Benny Sings maakt hij zelf platen, waarop jazz en soul het wonderlijk goed kunnen vinden met de jaren zeventig softrock van groepen als Steely Dan en 10 cc.

Tien jaar Benny Sings is aanleiding voor een *best of*-cd, die morgenavond feestelijk wordt gepresenteerd in de North Sea Jazzclub in Amsterdam. Voor wie de muziek van Benny nog niet kent, is de cd een goede introductie. Lekker losjes swingende muziek staat erop, heel ontspannen maar verre van vrijblijvend. Verbazend is de hoeveelheid stemmen en stemmetjes die Benny Sings als zanger in huis heeft.

PETER VAN BRUMMELEN

Gids met interessante bonus-cd

Div. artiesten
Rough guide to the music of China
(Music & Words)
wereld
★★★★☆

Voor zijn fans heet hij XTX, voluit is het Xie Tian Xiao. In China is XTX een rockster met een onwaarschijnlijk groot publiek. Op deze Chinese *Rough Guide* is hij te beluisteren in een reggaenummer waarin hij keurig binnen de lijntjes zingt, begeleid door beschaafd rockende gitaren. XTX heeft niet de werking van een geestverruimend middel, maar eerder van een slaappil.

Zo bevat deze compilatie van Chinese muziek wel meer nummers van pop- en punksterren die de wenkbrauwen enigszins doen fronsen. De

meer traditionele en regionale muziek op deze cd is daarbij vergeleken een stuk avontuurlijker. Dat geldt ook voor de oude opnamen uit het mondaine Sjanghai van het interbellum.

De doorslaggevende reden om deze aflevering van de *Rough Guide*-serie aan te aanschaffen is de bonus-cd, geheel gewijd aan de groep Hanggai, bestaande uit een zestal Mongoolse musici uit Peking. Met een mix van keelzang, traditionele instrumenten, elektrische gitaren en laptops spelen ze universele oermuziek die direct aanspreekt. In 2009 stonden ze op Lowlands, later traden ze op in de Melkweg.

De kans dat XTX ooit Nederlandwaarts komt, is stukken kleiner. We hebben hier al onze eigen polderreggae.

SASKIA TÖRNQVIST

3. Public Enemy

It takes a nation of millions to hold us back

“Toen deze plaat uitkwam in 1988 studeerde ik in New York, op een *liberal arts college*. Ik kende de protestmuziek van de jaren zestig en zeventig, van Bob Dylan en Joni Mitchell. Maar dit is van de jaren tachtig: *revolution rap*, tegen de blanke status quo, met aandacht voor politiek. Het zijn goed geschreven teksten met goede beats en samples, met als boodschap: je moet voor jezelf opkomen.”

4. Ray LaMontagne

Trouble

“Ik geef les op de Rockacademie en deze cd kreeg ik in mijn handen gedrukt van een student. Op weg naar huis luisterde ik de plaat en ik moest de auto in de berm zetten omdat ik niet meer kon rijden. Het was echt een openbaring, al mijn cellen stonden open. De teksten zijn zo goed. Als ik helemaal alleen op dat eiland zit, ga ik aan hem denken, want hij heeft ook moeilijke momenten overleefd.”

5. Mahler

Symphony no. 8

“Ik houd van grote en meeslepende dingen, zoals dit. Het is de uitvoering van Bernard Haitink, waarbij een koor van duizend mensen samenzingt. Een *celebration of the human spirit*. De eerste keer dat ik dit hoorde was in de jaren tachtig en ik lag op de bank van mijn vriend. Hij had net een cd-speler gekocht en ik hoorde voor het eerst een cd, door een koptelefoon. Zo veel helderheid, dat vergeet ik nooit meer.”

JUDITH KATZ